

nach etwaigem Frequenzgang des Senders, von neuem eingestellt wird.

Es lässt sich dieses Verfahren auch für die Feinabstimmung einer in stehenden Wellen spannungsgekoppelten Antenne verwenden, wenn man sinngemäss das Verfahren nach Abb. 4 die einen stromerregten Viertelwellen-Dubbelt darstellt auf die Fälle nach Abb. 1b und 2b, überträgt: in allen Fällen genügt die Verschiebung einer Metallplatte in leicht zu bestimmender Entfernung unterhalb der grob abgestimmten Energieleitung, um, innerhalb eines $\lambda/4$ -Bereichs, die Stelle schärfster Resonanz zu erfassen.

Schliesslich sei noch mitgeteilt, dass im Bereiche der 16 cm-Welle, gelegentlich eine Nutzleistungserhöhung um 85% allein durch die genaue Resonanzeinstellung der Energieleitung erreicht wurde.

5. *Zusammenfassung.* — Während für die genaue Resonanzeinstellung von in Mikrowellen (e. m. Schwingungen von unter einem Meter Wellenlänge) erregten Schwingungskreisen bisher ein genügend feines Verfahren nicht vorhanden war und durch die nur angenäherte Einstellung ein Bruchteil der im Sender erzeugten, ohnehin nicht grossen Hochfrequenzenergie von der Energieleitung in verkehrter Richtung abgestrahlt, somit nutzlos verschwendet war, wird in der vorliegenden Arbeit ein neues Feineinstellverfahren entwickelt, das auf der bisher unerwünschten Erscheinung der sog. *Handkapazität* beruht und eine beliebig feine Resonanzeinstellung speziell im Gebiete der Mikrowellen gestattet.

Zum Schlusse sei der Akademie von Athen für die selten gewährte Genehmigung obigen Vortrag nebst der Experimentalvorführungen persönlich abhalten zu dürfen und dem Akademiker Herrn *C. Zenghelis*, welcher dies vorschlug, der wärmste Dank des Verfassers ausgesprochen.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.—Τὰ προοίμια τοῦ Σαλλουστίου καὶ αἱ ἑλληνικαὶ αὐτῶν πηγαί, ὑπὸ **X. Καπνουκάγια**. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ κ. Θεοφίλου Βορέα.

Ἐπισημαίνεται ὅτι ὁ Ῥωμαῖος ἱστορικὸς Σαλλουστῖος Κρίσπος ἐν τοῖς προοιμίοις τῶν δύο πολέμων, τοῦ Ἰουγούρθα καὶ τοῦ Κατιλίνα, ἔχει ἑλληνικὰς πηγὰς πρὸ ὀφθαλμῶν, ὁμολογεῖται παρὰ πάντων. Ἀλλὰ περὶ τῶν συγγραφέων, ἐξ ὧν ἤντησεν τὰς φιλοσοφικὰς γνώμας, διαφωνοῦσιν αἱ φιλόλογοι ἔτι καὶ νῦν. Κατὰ τὸν C. Wagner καὶ τὸν Ed. Schwartz καὶ τὸν S. Pantzerhielm Thomas πηγὴ τοῦ Σαλλουστίου ἐγένετο ὁ Ποσειδώνιος κατὰ δὲ τὸν Franz Egermann ὁ Πλάτων.

Ὁ X. Καπνουκάγιας δι' ἀκριβοῦς ἀντιβολῆς τῶν κειμένων σπουδάζει νὰ δεῖξη

ὅτι οὔτε ὁ Ποσειδώνιος ὑπῆρξε πηγὴ τοῦ Σαλλουστίου ἄμεσος οὔτε ὁ Πλάτων, ἀλλ' ὁ πλατωνίζων ἀρχαῖος Στωϊκὸς Κλεάνθης, ὁ διάδοχος τοῦ Ζήνωνος ἐν τῇ Στοᾷ. Ἐκ τούτου τοῦ συγγραφέως, καὶ δὴ ἐκ τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ «Περὶ εὐβουλίας», ἤντησεν ὁ Ρωμαῖος ἱστορικός.

Οὐ μόνον δὲ ὁ Σαλλούστιος κατὰ τὸν Χ. Καπνουκάγιαν ἤντησε παρὰ τοῦ Κλεάνθους, ἀλλὰ καὶ ὁ Ποσειδώνιος καὶ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ συγγράμματι τῷ «Περὶ τύχης», διὸ καὶ πρὸς τὰ διδάγματα ἐκείνων συμφέρονται τὰ τοῦ Σαλλουστίου.

Δεικνύει δὲ πρὸς τούτους ὁ Χ. Καπνουκάγιος ὅτι ὁ Σαλλούστιος δὲν ἀκολουθεῖ ἐν πᾶσιν εἰς τὸν Κλεάνθην, ἀλλ' ἐπιδεικνύει καὶ αὐτοτέλειαν, χρησιμοποιοῦν καὶ τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἰσοκράτην καὶ τοῦ Θουκυδίδου καὶ τοῦ Πολυβίου τὰς ἱστορίας ἐν ἀμφοτέροις τοῖς προοιμίοις.

Ἐν τέλει ὁ Χ. Καπνουκάγιος διαφερόμενος πρὸς ἄλλους φιλόλογους, ζητεῖ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν γνώμην τοῦ Κοϊντιλιανοῦ, καθ' ἣν τὰ προοίμια τοῦ Σαλλουστίου δὲν ἔχουσι στενωτέραν σχέσιν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἱστοριῶν, ὧν προτάσσονται, δικαιο-λογουσι δὲ μόνον τὴν ἀπὸ τῆς πολιτικῆς εἰς τὴν ἱστοριογραφίαν μετάβασιν τοῦ συγγραφέως.

ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑ.—Πειραματικαὶ ἔρευναι ἐπὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ βιταμίνης Α καὶ ἰνσουλίνης*, ὑπὸ Ἑλλης Σωτηριάδου. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ κ. Γ. Ἰωακείμογλου.

Ὁ Roller¹ παρατήρησεν ὅτι ἡ χορήγησις μεγάλων δόσεων βιταμίνης Α εἰς πάσχοντας ἐκ σακχαρώδους διαβήτου αὐξάνει τὴν σακχαρουρίαν, προκαλεῖ δὲ καὶ ἐπὶ ὑγιῶν τὸ σύνδρομον Staub-Traugott. Τοῦτο συνίσταται εἰς τὸ ἐξῆς: Ἐὰν ὑγιῆς λάβῃ, διὰ τοῦ στόματος ὠρισμένην ποσότητα σταφυλοσακχάρου, παρατηρεῖται αὐξησις τοῦ σακχάρου ἐν τῷ αἵματι. Ἐὰν μετὰ ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς πρώτης λήψεως δοθῇ, νέα ποσότης σακχάρου, ἡ δευτέρα δόσις τοῦ σακχάρου δὲν προκαλεῖ πλέον ὑπεργλυκαιμίαν, ἀλλὰ τὸ ἄτομον συμπεριφέρεται ὡς ἐὰν δὲν εἶχε λάβει διὰ δευτέραν φοράν σάκχαρον. Ἀντιθέτως ἐπὶ διαβητικῶν, ἡ δευτέρα λήψις σακχάρου ἄγει καὶ πάλιν εἰς ὑπεργλυκαιμίαν.

Τὸ ἀνωτέρω σύνδρομον κατώρθωσε νὰ παραγάγῃ πειραματικῶς ὁ Roller ἐπὶ ὑγιῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἐχορήγησε μεγάλας δόσεις βιταμίνης Α (2-3 φορές ἡμερησίως ἀνὰ 30 σταγόνας Vogan). Ἐπὶ τῶν πειραμάτων του στηριζόμενος ὁ Roller συμπεραίνει ὅτι ὅταν οἱ ἱστοὶ εἶναι κεκορσμένοι μὲ βιταμίνη Α, ἡ ἰνσουλίνη δὲν αὐξάνει ἀρκούντως τὴν ἰκανότητα τῶν ἱστῶν εἰς τὸ νὰ προσλαμβάνουν σάκχαρον.

* E. SOTIRIADOU.—Experimentelle Untersuchungen über den Antagonismus von Vitamin A und Insulin.